

GEMMA SARDÀ

LADY PUFFIN

comanegra

Al Magí

Tant se val com m'he mort. El cas és que ara em tenen dins de la caixa i no m'han posat el vestit que em vaig comprar per a l'ocasió. Aquests últims dies, cada cop que tancava l'armari, un tros de faldilla quedava pessigat per la porta. Voleiava, el vermell, amb el corrent d'aire. Me'l vaig comprar sortint de cal metge. L'havia vist a l'aparador durant setmanes. L'escot en punxa, mitja màniga i, a partir de la cintura, tot de plecs i un bon vol. Una mica retro. El tenien en una botiga del barri on sempre m'aturo. La dependenta em va dir que s'havia de rentar a mà i amb aigua freda, però vaig pensar que no caldria. Me'l vaig emprovar dues vegades, perquè enmig en vaig triar un de negre, més discret. Però el que jo feia setmanes que em mirava quan hi passava per davant era el vermell. I ja no calia que fos discret. Té un parell de butxaques amagades entre el vol de la faldilla.

No se sap mai què hi pots voler dur. El segon cop que me'l vaig emprovar vaig ballar la música de la ràdio que omplia tota la botiga. Mirant-me al mirall, fent ganyotes. Em faltava pista en aquell cubicle minúscul. Feia play-back, però si hagués estat a casa m'hauria esgargamellat amb el «No, no, no» de l'Amy Winehouse. La coreografia improvisada era massa expansiva per a les dimensions de l'emprovador i no parava de donar cops a la cortina amb els braços i amb el cul.

—Tot bé? Et cal alguna altra talla?

La veu de la dependenta em va tallar el rotllo i vaig sortir decidida.

—Em quedo el vermell.

Vaig recordar el que havia dit l'àvia Montserrat quan va demanar que li portessin el seu jersei preferit i la faldilla. Quan va saber que era la seva hora. A la vida, és ben bé que hi venim a buscar la roba. Jo sortia del metge, em vaig comprar el vestit vermell i aquella frase va prendre tot el sentit quan marcava el pin de la visa.

Ui, perdoneu, he engegat sense presentar-me. Soc la Tona, però només a casa em diuen així, i al poble, que el tinc força abandonat. De fet, tothom em diu Lady Puffin, o directament la Puffin. I sí, m'he mort. Soc a la caixa. Ara començarà la desfilada i diran aquelles coses.

—Goita, sembla que dormi.

La Rita i en Billy no tenien cap futur com a parella. Ja es veia, no calia ser cap geni per intuir-ho. Ell no li deixava la moto. Vivien a Rome, a l'estat de Nova York, a cinc hores de Nova York Nova York. Allà tot ho compten en hores conduint. I no li deixava la moto. Ni per anar a fer les classes de flamenc al club. Són un grup de senyores del barri que, un cop han regat el jardí, han fet el pastís de poma i han deixat a punt la camisa del seu home per a l'endemà, van a ballar flamenc. S'esbraven. Ja tenen els nanos grans, a la universitat o treballant. Hi van contentes, però els de dalt li van dir a la Rita que per al curs que ve no li renovaven el contracte. Els de dalt fan ballar els de baix, i no precisament flamenc. I el visat d'estudiant també se li acabava. N'havia empalmat dos, de visats. L'últim, per a uns seminaris sobre art americà del segle xx

a la universitat. Que ja no tinc edat d'estudiar? Qui ho diu? El que passa és que ja no sabia què inventar-se per empalmar-ne un altre. I cada vegada ho miren més amb lupa.

Toca tornar cap a Barcelona. Es quedarà a la ciutat. La Rita trucarà a Lady Puffin per estar-se a casa seva una temporada. Com quan compartien pis de jovenetes. Serà un bon revival. A la tardor en fan cinquanta totes dues. Això s'ha de celebrar, festa grossa! Cada vegada que hi ha tornat s'ha quedat a casa seva uns dies. Perquè anar al poble, no; allò està mort. La visita de rigor i prou. Al maig acaba totes les classes, les de flamenc i les de la universitat, i se'n torna. Un cop allà tocarà pensar en la propera parada.

La Rita sempre va sobre la marxa, no pensa més enllà de demà o demà passat. No és de fer conserves. Va anar a parar a Rome per la Cindy. Al bar de la universitat se'n va penjar com una pipioli, encomanada per l'energia jove de la Cindy. Amb ella tampoc no hi havia futur. Per una vegada va pensar més enllà de demà passat. No em vull pas casar! Però sí que tenia ganes de tenir algú al costat, saber que hi és. La Rita desitjava una temporada plàcida, amb molt de cine, molt de sexe i moltes converses al porxo, mirant passar els cotxes.

La Cindy tenia un nòvio estudiant en una universitat a l'altra punta del país, amb plans de futur, però ho va voler tastar. Perquè s'ha de tastar tot, li va dir un vespre.

La Rita es va sentir com un xupa-xup d'un sabor nou que acaba de sortir al mercat. Ei, l'hem de tastar, quin gust més refrescant, exòtic, al final pica una mica i tot. Ho van deixar estar, però la Rita tenia la feina del club i el seminari, i es va quedar a viure a Rome, en una habitació que era un cop de puny.

Una tarda va entrar al Sonny Boys i en Billy ballava darrere el taulell mentre muntava els plats amb l'hamburguesa, l'amanida i les patates. Li va agradar la música, li van agradar els seus cabells lligats en una cua. Va demanar l'hamburguesa al punt, amb els cogombrets a banda i doble de formatge. Quan li va tocar el descans del vespre, en Billy va triar un cedé i va anar directe a *Dancing in the dark*. Com un Boss d'estar per casa va allargar la mà a la Rita i la va arrossegar fins a la petita pista del local. Com si la fes pujar a l'escenari d'un estadi amb vint mil persones. Sota els focus, que a la pista del Sonny Boys eren quatre bombetes que giravoltaven. Després de l'Springsteen, una mica d'Elvis. Això li va donar deu punts. Al cap d'una setmana en Billy li va comprar un raspall de dents i li va buidar un calaix perquè hi pogués deixar un parell de calces i una samarreta.

S'hi va anar quedant, però en Billy no li deixava la moto. Li hauria anat bé per anar a les classes, perquè tenia mala combinació, havia d'agafar dos autobusos i si perdia el primer, feia tard. No era un trasto qualsevol. Ja no es tractava només de la cosa pràctica. Hauria estat una

fardada que les senyores la veiessin arribar tota flamenca dalt d'una Harley Davidson 1.200 FX. Negra, lluent, amb unes ones blaves pintades a banda i banda que feien efecte de velocitat. No l'hi deixava.

L'hamburgueseria només obria al vespre, el matí en Billy se'l passava al garatge enllustrant la Harley. Només la podia tocar ell. Rosalita, li deia, com si fos alguna cosa més que un cavall de ferro amb un tub d'escapament. S'ajupia per tirar l'alè al metall i el repassava amb un drap que tenia comprovat que no deixava borrisol. S'hi passava hores, allà tancat. La tenia més llustrosa que el servei de plata del palau de Buckingham. Amb tota la cura del món, com si li hagués de fer mal amb el tornavís, hi va instal·lar un retrovisor nou.

No li deixava la moto. I... li feia vergonya d'admetre... però és que ni de paquet no l'hi duia.

—No hi duc mai ningú, a la moto. No t'ho prenguis com res personal —s'excusava en Billy amb la boca petita.

Ella hi insistia.

—Ningú és ningú, no faig excepcions —deia ell, categòric.

Cada vegada que la Rita anava al Sonny Boys a cruspir-se una hamburguesa al punt amb els cogombrets a banda i doble de formatge, pels altaveus sonava l'Elvis o el Boss. No era que aquell primer dia estigués inspirat. Els deu punts que li havia atorgat van anar caient i no

se n'hi afegien de nous. Continuava muntant els plats amb gran delicadesa i gust per als colors, però la selecció musical no sortia del bucle.

No li deixava la moto i això li tocava el voraviu. A cada recta, a cada semàfor s'hauria sentit la reina del mambo. És que... ni una volteta pel barri.

En Billy li va comprar, a la Rosalita, unes alforges de cuir amb unes calaveres de tatxes. I per fer quin viatge?, rumiava la Rita. A casa la banda sonora tampoc no variava més enllà de l'Elvis i el Boss. Qualsevol en el seu lloc hauria pressentit que no tenien futur, però la Rita tenia pa a l'ull i cada vegada s'hi quedava més dies a dormir. En Billy li va comprar el seu xampú i li va buidar un altre calaix.

La Sol, de bon matí, ha trucat a Lady Puffin. No ha volgut que l'acompanyés al metge, aquest cop no.

—No t'amoïnis, avui no és res.

Tot aquest últim any l'ha acompanyada a les proves, a les revisions. A la feina ha hagut de demanar molts canvis de torn, però no es queixa, els companys li han fet costat. A la sastreria del Liceu tenen dos torns, matí i vespre, i s'ho ha pogut anar combinant. Al matí, a primera hora, els toca passar pels camerinos i recollir les tovalloles que han fet servir la vigília els cantants, els músics de l'orquestra, i deixar-n'hi de netes. Repassen els vestits, s'emporten tot el que cal cap a la bugaderia i ho deixen tot a punt per a la funció del vespre. Ahir va arribar tot el material per al muntatge que es farà d'aquí tres mesos. Una *Flauta màgica* que ve de Berlín. I ara els toca obrir les cai-

xes i comprovar que hi hagi el que diuen les llistes. Després ho endrecen tot: el vestuari dels solistes, a una banda; el dels altres cantants, figurants i el del cor, a una altra. Cada vestit amb tots els seus complements i les sabates. Sempre en falten, de sabates, tocarà tenyir-ne unes quantes. I també entrar costures d'algun vestit, fer vores.

Han estat moltes visites a cal metge; després, les sessions de químio. Però avui li ha insistit que no calia, que no era res.

—És el protocol, res més —li ha dit—. Com si fóssim princeses, hem de seguir el protocol.

Li va mig riure la gràcia, però a la Sol no n'hi fan, de gràcia, aquestes coses. Lady Puffin sempre li retreu que es pren les coses a la valenta. En Simó també l'hi retreu. Però la Sol pensa que si no t'amoïnes per un càncer, no sé pas de què et preocuparàs.

Es podia haver agafat festa per acompanyar-la. Perquè l'etiqueta d'amiga no entra en la categoria de permís per a assumptes familiars i llavors has de gastar un dia.

Li ha tornat a trucar quan ha calculat que ja devia haver sortit de l'hospital. No l'hi ha agafat. Li ha deixat un missatge:

—Ei, truca'm quan estiguis i em dius el què. Truca'm, eh? Soc a la feina, però no em molestes, el tinc en silenci. Fins ara.

Lady Puffin no diu res i a la Sol li fa cosa insistir. Al cap de quatre hores, rep un watsap:

«No hi haig de tornar més».

Quatre hores sense notícies. La Sol patia, la veritat. No hi ha de tornar! Se'n deu haver anat a celebrar-ho i no ha pensat que ella n'estava pendent. Tant és, l'important és que està bé. No hi ha de tornar. Truca de seguida a en Simó. Ho han de celebrar. Aquest vespre mateix.

—Compro sopar o sortim?